

kontrollerende Bestemmelser. Jeg er enig deri. Det er rigtigt, at Bankerne virke paa en ganske anden Maade, og det vilde være uhyre vanskeligt; men jeg kan med min Forstand ikke se, at der er nogen Vanskelighed ved samtibig med, at vi lovgive om Indlaansrenten for Sparekasserne, ogsaa i dette Lovforslag at give lignende Bestemmelser for Bankerne. Den ærede tredje Landsthingsmand for 11te Kred (Claudi) udtalte netop ved første Behandling, hvor uheldig en Sparekasse blev stillet for nogle Aar tilbage ved Oprettelsen af en Bank i Nærheden, derved at Banken strax gif hen og forhøiede Renten ikke ubetydelig, hvad Sparekassen ikke let kunde gjøre, og dette bevirkede, at store Summer gif ud af Sparekassen og selvfølgelig hen i Banken. Jeg kunde med Lethed nævne et lignende Tilfælde. I en af vore større Byer, som har sin Sparekasse og 3 Banker, gif Bankerne hen i Løbet af kort Tid og bød 5 pCt., medens Sparekassen paa samme Tid var tvungen til at blive staaende ved 4 pCt. Jeg tror, at dette Exempel maa være tilstrækkeligt til at begrunde min Frygt for, at det skal kunne afstedkomme den allerførste Fare for Sparekasserne, naar det bliver tilladt Bankerne ved at beregne høiere Rente at drage Kapitalerne til sig, hvorved de blive trukne ud af Sparekassen. I Modsetning til den ærede Ordfører frygter jeg for, at det meget let kan blive farligt overfor Sparekassen, og derfor tror jeg at burde stemme for Mindretallets Forslag, ikke fordi jeg ikke gjerne vilde have Renten for Indlaan i Sparekassen bunden, men fordi Sparekasserne derved blive uheldig stillede overfor Bankerne med Hensyn til Konkurrencen. Jeg har troet at burde udtale disse Par Ord for at klare min Stilling til dette Punkt. Iøvrigt skal jeg sige, at jeg kan stemme for Lovforslaget og ogsaa for de øvrige Endringer, der ere stillede af Flertallet i Udvalget, og at jeg har ingen Betænkelighed derved. Men dette ene Punkt har vaft Betænkelighed hos mig.

C. Wøller: Jeg skal tillade mig at fremsætte et Par Uttringer, navnlig mod hvad det ærede Medlem, der nu satte sig, har fremsætt, saa meget mere som jeg iøvrigt i Reglen er enig med ham, men jeg er ikke enig med ham i dette Spørgsmaal om Rentens Størrelse, saaledes som det forhandles her. Jeg betragter navnlig det som et af Hovedpunkterne ved denne Lov, og uaftet jeg ellers som i alle andre Tilfælde er enig med de Herrer, som sige, at Penge ere en Vare som alle andre Varer, og at Rentefoden derfor bør være fri, tror jeg dog ikke, at det gaar an

at anvende denne Sætning paa Sparekasserne. Man maa nemlig ikke glemme, hvad der er Hovedsagen, at Sparekassebestyrelserne, kan man gjerne sige, paa en vis Maade selv have opfattet sig til at bestyre en hel Del Menneskers Kapitaler, som ikke selv forstaa at disponere over deres Smaasummer paa en fornøftig Maade, og at derfor Regjeringen og Lovgivningsmagten ere fuldstændig berettigede til at fastslaa visse Regler for disse Sparekasser, hvis Hensigten er, at Administrationen af disse Midler kan blive nogenlunde sikker. Naar man nu har den bestemte Mening, at ingen Sparekasse i Længden kan være tjent med at give et Udbytte udover 4 pCt., medmindre i alt Fald Sparekassen, inden man er kommen til at give saa høi en Rente, har opsparet en meget stor Reservecfond, hvis Udbytte kan dække alle Administrationsudgifter og tillige tage Stødet af ved mulig indtrædende Tab — naar man, siger jeg, er kommen til den fuldstændige Overbevisning, at det i Tidens Længde vil vise sig umuligt, at nogen Sparekasse kan give høiere Rente, og naar man veed, at der ved et Sparekassenskab, hvor dog vistnok en hel Del større Sparekasser vare repræsenterede, blev udtalt det almindelige Ønske, at Sparekasserne vilde blive staaende ved 4 pCt., har jeg ingensomhelst Betænkelighed ved at gaa ind paa dette Forslag. Forsaavidt man itadig har villet henvise til, at Sparekasserne saa ikke vilde kunne taale Konkurrence med Bankerne, tror jeg ikke, at dette er rigtig holdbart. Det synes, at Forholdet er dette, at Sparekasserne ere komme op til at give en lige saa høi eller i alt Fald tilnærmelsesvis lige saa høi Rente som Bankerne, før der blev oprettet Banker i Provindserne — de Herrer, der ere ældre, ville indrømme mig, at jeg i saa Henseende har Ret — og ganske vist har Sagen nogen Vanskelighed, men hvorfor? Fordi Sparekasserne netop i de senere Aar ere komme ind paa en Maade at administrere paa, hvorved de have trukket endel af de Penge til sig, som egentlig ere Bankernes Penge, og som Sparekasserne aldrig burde have havt. Deri ligger den egentlige Vanskelighed. Som sagt, derfor man gaar ind paa at følge det ærede Mindretal og min ærede Ven fra Fyn (Griffen) i dette Spørgsmaal og ikke vil fastslaa et Maximum for Renten, tror jeg, at man vil gjøre ganske overordentlig stor Skade, og Loven vil da for mig ikke have megen Betydning. — Der er et Punkt i § 2 d, som egentlig næsten slet ikke er blevet berørt under Diskussionen idag, og som det gjorde mig ondt, at den ærede Minister slet ikke berørte. Jeg sigter til den Bestemmelse i Lovforslaget, at der i Vedtægterne skal fastsættes for hver enkelt Kasses Vedkommende et Minimum for de let realisable Effekter, som